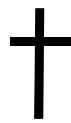

L É P C S Ó K

XVIII. évfolyam 11. 12. szám 2018. november 4.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

**A tartalomból: Éppen erre a vízre szomjazom!
Advent Lisieux-i Terézszel
Mi az Eucharisztia?
Miklós püspöktől Mikulásig
Különleges ajándék
Karácsonyi gyermek rejtvény
A vadlibák és Jézus**

Szentmise szándékok november hónapban

1. +Ildikó és összes +Hozzá tartozó	(8.00)
.....	(11.00)
+Rapavi József	(18.00)
2.	(7.00)
A Szentatya szándékára	(7.30)
A kerepesi összes +Hívek	(8.00)
3.	
4. +Gróf Mihály 13. évf. és neje +Brancs Anna	(8.00)
+Prágai György jótevő	(11.00)
+Burik László	(18.00)
5. A Mária Légió +tagjai	
6. A Szűzanya tiszteletére	
7. A Kerepesen szolgált +Lelkiatyák	
8. +Károly testvér	
9.	
10. Burkovics Péterné +Hajósi Mária 1. évf.	
11. +Wéber Árpád, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	(8.00)
+Farkas Antal 1. évf.	(11.00)
+Kozma István, neje +Pollermann Erzsébet, a Kozma és a Pollermann	
+Nagyszülők és +Dr. Csanaky Artúr	(18.00)
12.	
13. +Gáspár, +Mária szülők és fiuk +Gáspár	
14. Zsiák Józsefné +Rozmüller Mária	
15.-17.	
18. +Buti Istvánné, +Szülők, +Családtagok és +Hozzá tartozóik	(8.00)
.....	(11.00)
+Heik János, neje +Berta Julianna, +Szüleik és összes +Hozzá tartozó	(18.00)
19. A Karitás tagjai, segítői és adományozói	
20.-21.	
22. +Ohád János, neje +Pintér Anna és +Szüleik	
23. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
24. Susanna nővérért, és a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért	
25. Az egyházközség novemberben +Hívei	(8.00)
.....	(11.00)
+Kotter Károlyné és +Férje	(18.00)
26.-28.	
29. Pócza Jánosné +Török Mária, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	
30. +Berta Márton, neje +Mária és leányuk +Ilona	

3 tipp, mely értékesebbé teszi a következő napjait!

Próbálja meg ezeket beépíteni a mindennapjaiba és ha sikerül, akkor nem csak magának, hanem környezetének is örömet tud szerezni!

1. Imádkozzon! Reggel, amikor felébred, köszöntse Jézust - még az ágy szélén ülve! "Uram, köszönöm, hogy jelen vagy, velem vagy és új napot adtál nekem! Köszönöm a Te szeretetedet"

Tartson pár másodperc szünetet! Közben "képzeld", hogy Jézus ott ül ön mellett az ágy szélén és szeretettel megfogja a ön kezét. "Uram, a Te kezedbe teszem a mai napomat! Kérlek, küld el számomra a Szentlelket, hogy Rád tudjak figyelni mindenben, amit teszek." ...és indulhat a nap.

A fenti pár mondat csak egy minta. Alakítsa ki a saját fohászát, amivel Isten jelenlétébe és gondviselésébe helyezheti magát! Higgye el, ha ezt tudatosan teszi, hetek, hónapok múltán sokkal tartalmasabban fogja kezdeni a napját!

"Az imádság nem más mint az Istennel való egység. Amikor a szív tiszta és az Úrral egyesült akkor megerősödik és megtelik frissességgel; csodálatos fénye elkápráztat." - Vianney Szent János

2. Dicsérjen! Mondja el - amikor csak teheti - családtagjának, barátjának, ismerősének, munkatársának, mennyire nagyra becsüli, tiszteli, szereti. Indokolja is meg!

Nem ismerek senkit, aki azért szomorkodott volna, mert valaki valamiért megdicsérte vagy elmondta neki, hogy szereti. Fordítva viszont igen! Sokkal jobb, ha meg is indokoljuk, hogy miért szeretjük, tiszteljük. Váljon mindennapi szokásává, hogy legalább egy embernek kifejezi szóban is a szeretetét, megbecsülését! Ne fukarkodjon a dicsérettel!

"Beszélve tanulsz meg beszélni, tanulva tanulni, szaladva szaladni, dolgozva dolgozni, és csak szeretve tanulsz meg szeretni. Mindenki, aki más módon tanul, megtéveszti magát." - Szalézi Szent Ferenc

3. Legyen áldozatkész!

Nagyon fontos, hogy hozzunk napi áldozatokat magunkért vagy másokért, amit felajánlunk az Úrnak. Nem kell nagy dolgokra gondolni. Kapcsolja ki a tévét gyakrabban és beszélgessen. Hazafelé a buszról szálljon le 1-2 megállóval előbb és sétáljon, közben imádkozhat is. Szólítsa meg azt az undok munkatársát, aki-vel senki sem szeret beszélgetni! "Nincs helye az önzésnek és nincs helye a félelemnek! Ne félj akkor, amikor a szeretet követel. Ne félj akkor, amikor a szeretet kér áldozatot." - Szent II. János Pál pápa

HALOTTAK NAPJA

Mindenki, akit nekem ad az Atya, hozzám jön, és aki hozzám jön, nem utasítom el, mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem annak akaratát, aki küldött engem. Annak, aki küldött engem, az az akarata, hogy el ne veszítsek semmit abból, amit nekem adott, hanem föltámasszam azt az utolsó napon. Mert Atyám akarata az, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz benne, örök élete legyen; és én feltámasztom őt az utolsó napon. (Jn 6,37-40)

Halottak napja: a földön küzdő Egyház ünnepélyes megemlékezése a tisztító-tűzben szenvedő lelkekről.

A halottakról való gondoskodás a vallástörténeti kutatások szerint ősidőktől fogva mindenütt megtalálható jelenség. A halottak ünnepe az ókori Rómában a *feralia* volt, melyet február 13-21 között tartottak. Virággal díszítették a sírokat, ételeket és söt helyeztek rájuk. E héten bezárták a templomokat, s nem kötöttek házasságot. Úgy hitték, hogy az elhunytak lelke e napokban feljön a sírra, s fogyaszt az ételekből, mert szünetelnek az alvilági büntetések. Február 22-én minden család megülte a caristiát, a kölcsönös szeretet ünnepét, s egymást megajándékozva, vidámsággal oldották föl a *feralia* komorságát.

Az Egyházban Szent Odilo clunyi apát kezdeményezte, hogy miután Mindenszentek ünnepén az Egyház megemlékezik a mennyország szentjeiről, másnap az összes megholtáról is megemlékezzünk.

998-ban kezdték az ünnepet, mely a 11. században a clunyi bencések hatására széles körben elterjedt. Róma a 14. században fogadta be. XV. Benedek pápa 1915-ben engedélyezte, hogy halottak napján minden pap 3 szentmisét mondhat; egyet egy konkrét elhunytért, egyet általában a tisztító-tűzben szenvedő lelkekért, és egyet a pápa szándékára. A bizánci szertartásban megfelelője a lelkek szombatja. A szerzetesrendek külön napon emlékeznek meg saját halottaikról.

Az Egyház életében és liturgiájában a megholtakért imádkoznak és áldozatot mutatnak be. A túlvilági tisztulás lehetőségét hivatalosan tanítja a bázeli zsinat és a trienti zsinat. A határozatban benne van, hogy a halál után még maradhatnak ideigtartó büntetések, és ezektől elegettevő szenvedéssel meg lehet szabadulni. Sem az ideigtartó büntetés, sem az elegettevő szenvedés természetéről semmi továbbit nem mond. Tanítja, hogy az Egyház élő tagjai imádsággal, áldozattal és bűcsúkkal segíthetik a meghaltak tisztulását.

A síroknak az ünnepen való fölvirágozása, a sírkeresztek megkoszorúzása népünk körében alig több, mint 150 éves szokás. A szokás a szegedi magyarság körében a 19. század első felében vált a bevándorolt német polgárság hatására mind általánosabbá.

Kozma László: Az első gyertya

*Meggyújtottuk az első gyertyát
Ragyog a szeretet-titok.
Az életeden úgy dereng át
Van még egy teljes hónapod.*

*A tetteidben ami jó van,
Gyűjtsél össze gondolatot.
Szíved a gyertyafénybe lobban,
Van még egy teljes hónapod.*

*És árnya nincs ennek a fénynek
Lángol a szeretet-titok
Mit viszel a karácsony éjbe?
Van még egy teljes hónapod.*

Éppen erre a vízre szomjazom!

Isten szeretetét csak akkor tudom befogadni, ha előbb az emberek szeretetét fogadom be, akiket látok. Ahogy a kis herceg mondja: Néha a szívnek is jó a víz... Engedd, hogy a szeretet öntözze és puhítsa a szívedet! Ne fuss el ez elől, adj neki teret és időt!

- Az teszi széppé a sivatagot - mondta a kis herceg -, hogy valahol egy kút rejt...

A kút megtalálása ajándék. Amit tehetünk, egyedül az, hogy figyeljük és tudatosítsuk, ami bennünk történik. Anélkül, hogy bármit erőltetnénk, vagy kontrollálni akarnánk a bennünk levő folyamatokat.

Hogyha őszintén rá tudunk tekinteni arra, ami bennünk mozog, ítékezés nélkül, csendet és időt hagyván, akkor meg vagyok győződve arról, hogy Isten megmutatja a kút, ami újra életet tud adni. Azt a kút, amelyet megannyi év keserősége és csalódottsága sem tehet tönkre, mert azt valamilyen módon az Úr védelmezi.

Az a kút, aminek mélyén Isten megérint minket, és túlcsorduló szeretettel halmoz el. Az a kút, amiről Jézus a samariai asszonynak beszél:

„Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé nem szomjazik meg, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.” (Jn 4,13-14).

Az én dolgom a samariai asszonyhoz hasonlóan, hogy várjak türelemmel. Az Úr a kellő pillanatban megadja azt, amire igazán vágyom.

- Nem furcsa? - mondta a kis herceg. - Minden készen van: csiga, vödör, kötel... Nevetett, megfogta a kötelet, megmozgatta a csigát. A csiga nyikorgott, mint egy öreg szélkakas, ha hosszú szünet után fölébred a szél.

- Hallod? - mondta a kis herceg. - Fölébresztjük a kutat, ő meg énekel... Lassan fölvtam a vödrt a kávaig. Ráállítottam a kávéra, jó szilárdan. Fülemben még tartott a csiga éneke; a vödörben még remegett a víz, és benne, láttam, ott remegett a nap.

- Éppen erre a vízre szomjazom - mondta a kis herceg. - Adj innom...

Egyszerre megértettem, hogy mit keresett!

Ajkához emelte a vödrt. Hunyt szemmel ivott. Olyan volt ez, mint egy ünnep. Ez a víz más volt, több volt puszta italnál. A csillagok alatti vándorlásból született, a csiga énekéből, a karom megfeszített erejéből. Olyan jólesett a szívnek, mint egy ajándék. Mikor gyerek voltam, így aranyozta be a karácsonyi ajándékot a karácsonyfa fénye, az éjféli mise zenéje meg a mosolyok varázsa.

A kis herceg azt mondja nekem, nincs más mód megtalálni a kutat, ami az életet jelentő vizet jelenti, mint hogy elinduljak és időt szenteljek arra, hogy feltérképezsem, a szívem hol kövesedett meg. Ez az út pedig a sivatagban rejlik.

Ha valaki az emberi élet mélységének egy adott szintjéhez elérkezik, akkor akarva-akaratlanul megtapasztalja ezeket a belső falakat. Ilyenkor gyakran megijedünk, és az egyiptomi húsfazekakat kezdjük el keresni, amelyekről azt hisszük, hogy életet tudnak adni. Pedig nem. Mint a választott népnek, nekünk is be kell járnunk a pusztán átvezető utat, hogy a tejjel és mézzel folyó ország földjére jussunk.

Meg kell neveznünk, tapintanunk, tapasztalnunk azt, ami elválaszt az élő víz forrásától." (András Csaba SJ.)

Adventi gyakorlat:

- * Jó akarok lenni mindenkihez. Átlépni önmagamon, átlépni önzésemen! Kinyílni, szeretni, élni! Nem hős akarok lenni, hanem jó. (Pilinszky János)
- * Aki nem hisz abban, hogy mennyi jó ember van, az kezdjen el valami jót tenni, és meglátja, milyen sokan odaállnak mellé. (Böjte Csaba)
- * Jézusom! Add, hogy mindig úgy imádkozzam, mintha ez lenne az utolsó lehetőségem itt a földön, hogy beszélgessek Veled! (Chiara Lubich)

Az eddig olvasottak, és az idézett gondolatok alapján tegyen konkrét elhatározást (és írja is le), hogy a következő héten mi az, amit tenni fog, amire oda fog figyelni az életében. Egy hét múlva pedig írja le, hogyan sikerült megvalósítania!

Advent Lisieux-i Terézszel

- * „Meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt!”
- * „Számítgatás nélkül adjunk...”
- * „Folyton le kell mondanunk...”
- * „Szeretetünket minden módunkban álló jó cselekedettel be kell bizonyítanunk!”
- * „Törekedjünk mindig a legtökéletesebbre!”
- * „Az embernek el kell felejtene önmagát...”
- * „Az elkövetett hibát többé nem fogom megtenni!”
- * „Megpróbálok többé nem magammal foglalkozni...”
- * „Kis szolgálatokat fogok teljesíteni!”
- * „Tartózkodni fogok a feleselés minden szavától”
- * „Önmagam nem fogom reflektorfénybe helyezni!”
- * „Imádkozom azért az emberért, aki nem rokonszenves számomra.”
- * „Boldog leszek és megtisztelve érzem magam, ha valakinek a szolgálatára lehetek.”
- * „A szeretet áldozatokból táplálkozik.”
- * „Magamat teljesen elfelejtem, Jézus iránti szeretetből...”
- * „Azon fáradozom, hogy semmiben se keressem önmagam.”
- * „A léleknek, mely szeret, semmi sem tűnik nehéznek.”
- * „Elviselem mások hibáit...”
- * „Nem csodálkozom mások gyengeségein...”
- * „Épülök mások legkisebb éretnyes tettein.”
- * „Semmiből nem csinálom magam számára gondot.”
- * „Ráhagyom Jézusra, hogy tevékenykedjék lelkemben,
- * ahogyan Ő akar.”

Tokody Ödön: Az öreg plébános levelei

18. Levél - Új állomáshelyen

Kedves Uramöcsém!

Múltkori levelemet annak leírásával végezém, hogy nacafalvai plébánosom trombitagyakorlataim miatt elhelyezésemet kérte főpásztortól. Az eziránti kérő levél elküldését követő napon, ebéd után megismételtem zeneművészeti gonosztetemet. Isten látja lelkemet, nem valami szívesen tévén. Magamnak sem szolgált lelki gyönyörökre az a pokoli hangzavar, amelyet rézszerszámomból kifújtam, de hát tudja kedves Uramöcsém, mely célból cselekvém mindezeket.

Nevezett ebéd után a káplánszoba ablakát és ajtaját föltártam, magam pedig közép-re ülven, nagy lélegzetet véve belefújtam a billegetős szerszámba. Nem tudtam, hogy a „gyakorlat teszi a mestert” bekövetkezése miatt, vagy pedig a „a csacsi is nyikkant hébe-hóba tiszta hangot” címen, de már tűrhetőbb visítást adott zeneszerszámom. Megbődítettem vagy háromszor-négyszer, midőn a káplánszoba ablakában egy alak tűnt fel. Bekönyökölt az utcáról és érdeklődve nézte erőlködésemet. Ümögi Péter, volt a község egyik úgynevezett „célszerű polgára”. Valamikor Köngrétznél hagyta egyik lábát, ahol is ezred trombitás minőségben lelkesítette az osztrák-magyar seregnek hadfiait. Székely országból származott hozzánk, és mint srófos eszű góbé (furfangos székely földműves, csavaros eszű ember), a falu mindenese lett. Övé volt a kondási tiszt (disznópásztor) is, amelyet azonban már nem ő személyesen töltött be, hanem két kamasz fia útján, ő maga pedig a foltozó suszter mesterségét űzte. Miként a régi huszárlovat rangosabb lépésre készíteti a trombitaszó, ha mégoly gebe is már, ép úgy csalta ki csirizes tála mellől Ümögi Péter uramat az én rézszerszámom nyekergése. Beszolt az ablakon: Igenyöst áva fújja káplán úr! Ki a rosszseb látott már székön ülve trombitálni! Osztan kissé fölfelé tartsa az alsó száját annak a mestörségnek! Adta a jó tanácsokat.

Elkeseredett foglalkozásomhoz örömet jött társasága. Megvallom őszintén, untam már a fúvást. Azt reméltem, hogy szakavatottabb kezekbe adhatom át a trombitámat és így is zavarhatom plébánosomnak ebéd utáni álmait. Csupán azt céloztam ugyanis, hogy zenei gyakorlatom folytatásáról tudomást szerezzen plébánosom, nehogy megcsendesedésemben bízva visszavonja esetleg az előző napon kért áthelyezésemet. Fölállottam tehát és átnyújtottam Ümögi Péternek a trombitát. Fújjon bele kend is, biztattam.

Csillogó szemekkel szemlélte meg előbb jobb, majd pedig bal oldalról zenei szerszámomat. Csinos jószág, vélekedett. Osz még billegtetője is van. Ahajt meglátja káplán úr, mekkora marsot (katonai induló) fújok én ki ezen. Falábát hátrább támasztva, ép járótagjával kissé előre lépett, kidüllesztette mellét, fölágta fejét és szájához illesztette a trombitát. Ti-ri-rajt-ta-ta-ra-ra-raajt! - süvített ki a száján tisztán, rikoltóan a Generalmarsch (díszjel, díszinduló). Még a harmadik faluban is meghallhatták. Annál jobban plébánosom, aki mint a puskából kilőtt golyó, egy-kettőre berontott a szobámba. - Istenre könyörgök, és mindenre kérem, ami szent, hagyja már abba ezt a rikoltozást. Hiszen már megőrülök, a fejem szétesik, minden idegem szétmállik! Valóban megsajnáltam szegény embert. Hiszen nem az ő bosszantása volt a célom, hanem egyes-egyedül az elhelyezésem. Már-már bocsánatot akartam tőle kérni, be-

vallani mindent, amidőn plébánosom észrevette az ablakban Ümögi Pétert, kezében a trombitámmal.

Te vagy itt, te mihaszna! Majd adok én neked mindjárt ebéd utáni trombitálást, és az asztalomról a léniát (vonalzó) fölkapva, indult az ablak felé. Ümögi Péter azonban nem ijedt meg valami szörnyen, miután plébánosom és közte tudta az ablakot; magam pedig a fiatalembernek lobbanékonyásával és öntudatának túlérzékenységevel a plébánosom elé léptem. Ez az én szobám, mondtam tekintélyt erőltetve hangomba. Amíg én vagyok itt a káplán, addig ebben a szobában én vagyok az úr és kikérem magamnak, hogy az én szíves zenei tanítómesteremet főtisztelendőséged bármiképpen inzultálja. Majd ha megjön az elhelyezésem, átadom a szobát újra a plébános úr-nak, és azután tehet benne, amit akar. De a jelen pillanatban nem tűröm barátaimnak saját hajlékomban való sértegetését.

Plébánosomnak leesett az álla a nyugodt és nem várt föllépésemre. Ez már csak mégis sok! Nincs nyugtom a saját házamban, kiáltotta. Sürgönyözök a püspöknek! Kirohant a szobámból és már a folyosón sürgette az udvarosnak azonnali előállítását. Megelégedetten vettem ezt tudomásul és tovább folytattam Ümögi Péterrel a trombitálást. Plébánosom sürgönyének meg is lett a haszna, mert másnap ugyancsak sürgönyileg megérkezett az áthelyezésem. Azonnali hatállyal szólt Nagyrecskre, Valach Péter apát úr mellé a másodkáplán állásra.

Céloamat tehát elértem. Igaz nem valami egyenes úton és nem is a legszebb eszközökkel. Nacafalván buzgóságomat lebilincselve éreztem, és úgy tudtam, hogy az ottani körülmények között lehetetlen a lelkek üdvösségére és Isten dicsőségére sike-resen működnöm. Emlékszik rá Uramöcsém, mint tártam én föl ezt a püspöki iroda-igazgató úrnak és miként könyörögtem áthelyezésemért. Lelkem üdvössége, papi működésem sikere nem volt elégséges ok alázatos kérésem teljesítéséhez. Az azonban, hogy gyerekes csínnyel megzavartam két napon keresztül plébánosom délutáni nyugalma, megtette a hatást.

Sokszor esik meg bizony az életben, hogy a nagy dolgokat, életbevágó intézkedéseket, mint amilyen az áthelyezés, apróságok, sőt nevetséges kicsinységek döntik el. Ne csodálkozzék ezen, kedves Uramöcsém. Ilyen az élet. Hiszen a testi életben is megeshet, hogy egy véletlenül belehelt porszem a halálos romlás bacilusát hozza, egy másik meg a vitamint...

Becsomagoltam tehát kevés holmimat, szekeret fogadtam és elindultam Nacafalváról. Előzőleg azonban alázatosan bocsánatot kértem plébánosomtól, bevallván neki őszintén mindent. Először elérzékenyült töredelmes vallomásomon és könnyek gyűltek a szemébe. Láttam, hogy jólesett neki nyilatkozatom, mely szerint eszem ágában sem volt trombitám zsibongásával neki okozni kellemetlen perceket, hanem csupán áthelyezésemért kérő levelét akartam kierőszakolni általa. Elmondtam, hogy a püspöki irodaigazgató úr, csak abban az esetben volt hajlandó áthelyezésemért a főpásztor előtt indítványozni, ha a plébánosom maga kéri azt. Egyszerre mintha elfűjták volna plébánosom elérzékenyülését, ökölbe szorult a keze, szikrázni kezdett a szeme és az asztalt verve erélyeskedett. Majd megmutatom én annak az aktagyárosnak, hogy mikor viszi el az én káplánomat!

Nem vártam meg haragjának további fejleményét, mert előállott a szekere. Még egyszer bocsánatot kérve kezet csókoltam neki. Ismét lecsillapodott és érzékenyen

megölelt, kikísért a szekérhez. Búcsút mondtam Nacafalvának, működésem első és nem valami túlságosan sikerdús színhelyének. Búcsút mondtam plébánosomnak is, akit falujával egyetemben szerencsétlenné tett hirtelen, lobbanékony vérmérséklete, melyet senki nem irányított a falusi plébánia elhagyatottságában.

Megemlítem még kedves Uramöcsémnek, hogy életem történetében szereplő emlékezetes trombitát Ümögi Péternek ajándékoztam sikeres elhelyezésem örömeire. Később hallottam aztán, hogy ajándékom nyomán nem termett valami nagy áldás. Ümögi Péter fiai távozásom után mindjárt másnap ugyanis a kondáskürt helyett trombitám hangjával akarták összeterelni a disznókat. A nacafalvai csürhe azonban annyira megriadt a szokatlan hangoktól, hogy ahányan voltak, annyifelé szaladtak. Estig se tudták az egész csürhét összeterelni, sőt még harmadnapon a második határ-ból kellett előkeríteni a község kocáját. Ettől kezdve Ümögi Péter nem is engedte meg fiainak a trombita használatát, hanem csak ünnepnapokon, templomba menet akaszt-hatta díszül hátára a plébánia káplánszobájából eredő szerszámot. Ümögi Péternek nagyobbik fia, a kondásmesterségben trónörököse. Vagy tizenöt esztendő múlva, mi-dön ismét Nacafalván jártam, hallottam, hogy Ümögi Péternek emez idősebbik sarját Trombitás-Ümöginek hívja a nép. Nacafalvai zenei kísérletezésem ilyenképpen e családi névadás korszak-alkotó hatást váltott ki.

Derűs örömmel és sok-sok nemes buzgósággal szálltam le a nagyrecski állomáson. Ez a hely egyházmegyénk közepes állomásai közé tartozott már akkoriban is. Csinos kis város volt, szép templommal, jó néppel, dignitárius (méltóságviselő) plébánossal és két kápláni és egy hitoktatói állással. Az én beosztásom, mint már említém, a második kápláni állás volt.

Az állomásnál kocsit fogadtam és behajtottam a plébániára. Csomagomat letette a fuvaros, és az elősiető cselédnek gondjaira bízva azt, magam a plébánia irodája felé tartottam. Kopogtatásomra belülről egy öblös hang felelt: Befelé! Félénken nyitottam ki az ajtót, és bekémlelvén, az íróasztal mellett hórihorgas, ádámcsutkás civilt láttam ülni. Illetve csak körvonalait, mert az irodában orrfacsaró és szemet könnyeztető pipafüst gátolta a látást. Beléptem és köhécselve az íróasztal felé tartottam. A hórihorgas alak felállott, egyik kezét a csípőjére tette, a másikkal pedig méteres szárú pipáját tartva, anélkül, hogy annak csutoráját kiengedte volna, megkérdezte: Mit kíván? Előadtam, hogy az új káplán vagyok, és a plébánosomat keresem bemutatkozó tisztegemem végett. Azt lehet, bömbölte mély hangján meszelőnyél fogadóm. Az íróasztalán lévő kölyökharangnak is beillő csengettyűt fogta, és irgalmatlanul lóbálni kezdte. Nacafalván a lélekharang is kisebb volt ennél. A harangozásra hamarosan megjelent az ajtóban egy szurtos szolgáló, akinek imigyen adott utasítást a nagytorkú irodaőrző: Jelentse az apát úrnak, hogy megjött az új legény. Majd beviszem kihallgatásra és magam is bemegyek. Aztán felém fordulva hozzátette: Addig is magam üdvözlöm a tisztelendő urat. Pintes Gergő, nagyrecski kántor irodaigazgató vagyok. Remélem nem lesz panaszunk majd egymásra. Most menjen a szobájába az úr, pakoljon le, és aztán jöjjön vissza.

Furcsán éreztem magam erre a nagy hangra, de hát új házban voltam, és annyit már akkor is tudtam, hogy ahány ház, annyi szokás. Kétségtelenül, itt ez a szokás. Engedelmeskedtem tehát a kántor és igazgató úrnak, bementem a szobámba és lepakolván ott, visszatértem az irodába, honnét a plébánia szalonjába mentünk.

Valach Péter apát úr már várt reánk. A szalon közepén kerekded kis asztalkánál állott, bal kezét annak lapjára téve, jobb kezével mellkeresztjét fogta. Eléje léptem és alázatosan bemutatkoztam neki. Pintes Gergő uram pedig az apát úr mögött foglalt helyet, méteres szárú pipáját botként a földre eresztvén. Az apát úr megvárta a bemutatkozásom szavait és aztán csengő, úri hangon, mint amikor a püspök a főispán által vezetett küldöttségnek válaszol, szólott hozzám:

Nagyontisztelendő segédlelkész úr! Szeretettel fogadom bemutatkozó jelentkezését és üdvözlöm házámban, mint paptársamat és testvéremet. Mert jegyezze meg, hogy nálunk a káplánt nem hivatalnoknak, sem pedig munkásnak, hanem Krisztusban hően szeretett testvérünknek tekintjük. Én magam bátyja óhajtok lenni Üdvöztőnkben. Kérem, fogadjon is el engem és legyen hozzám mindenkor bizalommal, elmondván kétségeit, de kifogásait is. Van szerencsém önnek bemutatni Pintes Gergő karnagy és irodaigazgató urat is, aki nemcsak a liturgikus ének szolgáltatásában, hanem a plébánia igazgatásában az én jobb kezem, irodámnak vezetője és káplánjaimnak szárazkáplán testvére. Lélekben bemutatom Nagyontisztelendőségednek káplántársát, a nagyontisztelendő Tüdös Tibor urat is, aki papi testvéri szeretetnek példaképe. Adja a Mindenható áldását nemes törekvésére, és boldogságot engedjen önnek a mi testvéri együttesünkben.

E szertartásos üdvözlőbeszéd után bal kezével elengedte a szalonnasztalt és most már ezzel is mellkeresztjét fogva, két lépést közeledett felém. Hangját, amely előbb szónokian csengett, magánbeszélgetésszerűre halkítva, megadta a további utasításokat. Házámnál családtagnak érezze magát. Nővéreimet és sógoraimat, valamint ezeknek gyermekeit tekintse ön is rokonainak. Napi teendőjét az irodaigazgató úr fogja kijelölni, akinél, miként másik káplántársa, minden délből 12 órakor és este 7 órakor jelentkezi fog a plébánia irodájában. Viszontlátásra! Ezzel megbiccentvén fejét, sarkon fordult. Szájtátva álltam ott. Elképedésemből Pintes Gergő uramnak hangja riasztott föl: gyerünk! Megindultam a káplánszoba és a nagyrecskei tevékenység felé. Hogy mi sok szépet és vegyesen keserveset tapasztaltam itten, azt majd következő levelében mondja el kedves Uramöcsémnek tisztelendő paptestvére:

az öreg plébános

Mi az Eucharisztia?

Az Eucharisztia Jézus Krisztus testének és vérének valóságos jelenléte a kenyér és bor eucharisztias színe alatt az átlényegülés erejénél fogva, az egész Krisztusnak a személyes egységénél fogva.

Más szentségek mint eszközök közvetítik Jézus Krisztus erejét és kegyelmét; az Oltáriszentség magát a kegyelmek szerzőjét és forrását tartalmazza, az Úr Krisztust. Ennek következtében az Eucharisztia a keresztény hittitkok pecsétje és az istenszeretés kompendiuma (Bonaventura). Az Isten közlődésének életárama, mely az Oltáriszentségben egybeköti a megtestesülés titkának érzékelhetőségét a Szentlélek küldésének láthatatlanságával, s így a legbensőbb Isten- és ember-közösségnek záloga és valósulása. Az a természetfölötti áramkör, mely a hitben kezdődik (a Kereszttség Szentsége), a reményben földuzzad (a Bértálas Szentsege), az Eucharisztiaiban, a szeretet szentségében célhoz jut. Az Oltáriszentségben az Üdvözítő folytatja áldott földi jelenlétét az idők végéig, egész közvetlenségével és melegségével.

Az Eucharisztia készítése az újszövetség áldozata, a krisztusi életre választott nép méltó istentisztelete, és ezáltal nemcsak Isten emberszerető leereszkedésének záloga, hanem az ember istenkeresésének is megfelelő kinyilvánítása. Minden katolikus népnek a leghasználtabb elnevezése: Eucharisztia, a görög 'hálát adni' igéből. Az Üdvözítő is hálát adott a kenyér és bor fölött a szentség rendelkezésekor. Ez az elnevezés azért is igen találó, mert az Oltáriszentség ünneplése a legméltóbb hálaadás, mellyel a keresztény közösség Istennek szolgálhat. Ezért már az első keresztény időkben találkozunk vele. Úrvacsorának már Szent Pál nevezi.

Anyag tekintetében: a kenyér és bor szentsége; jelzőkkel illetik mennyei eredetére és tartalmára utalva: mennyei-, **angyali**-, titokzatos kenyér. *Tartalmát tekintve:* az Úr teste és vére. *Hatás tekintetében:* communio, mely ma a szentség vételét jelenti; agape (szeretettelakoma); útravaló (viaticum), szentlakoma, tiszteletreméltó-, legméltóságosabb szentség, vagy kiemelő módon: Szentség. *Áldozati jellege alapján:* Oltáriszentség (már Szent Agoston), az Úr Asztala, Szent Ostya (hostia = áldozat), Szentmise-áldozat (sacrificium missae). Az Oltáriszentség ünneplése és vétele kezdettől fogva a keresztény élet középpontjában van. Ez nemcsak a szentmise bemutatásában jut kifejezésre, hanem abban a tényben is, hogy a megkereszteltek ennek a szentségnek vétele által jutottak a félelmes nagy titkok (tremenda mysteria) teljes birtokába. Nem csoda tehát, ha a hittudományi irodalom kezdettől fogva sűrűn foglalkozik vele, mégpedig a dolog természete szerint elsősorban gyakorlatilag: liturgiai vonatkozásban. Az atyák közül erőteljes eucharisztias hitet lehelő kijelentéseivel és gondolataival Aranyszájú Szent János érdemelte ki a „doctor eucharistiae” címét. Az Eucharisztiaának középponti jelentőségét és a többi hittitkokkal való összefüggését Alexandriai Szent Ciril ismerte föl elsőnek teljes jelentőségében.

(Schütz A. – Az Oltáriszentség a hit és ész világánál – a szerk. által kivonatolva.)

Szent Lúcia

Életét csupán a legendák világából ismerjük. Bizonyosan annyit tudhatunk, hogy a Diocletianus-féle keresztényüldözés idejében élt Szirakúzában.

Egy az V-VI. századból ránk maradt történet szerint, beteg édesanyját kísérte el Catániába, Szent Ágota sírjához, hogy gyógyulását kérje. Miután édesanyja meggyógyult, álmában megjelent a szent, s megkérdezte tőle, hogy miért idegenben lévő sírjánál kerestek gyógyulást, mikor ezt Lúcia a saját hitével is elérhette volna.

Lúcia az álom hatására elhatározta, hogy nem megy férjhez. Pogány vőlegénye, mikor minderről értesült, a bíró elé hurcolta bosszúból, mert elesett a magas hománnytól. A bíró parancsot adott, ha Lúcia nem akar férjhez menni, nyilvánosházban gyalázzák meg. Lúcia teste azonban hirtelen olyan súlyossá vált, hogy sehogy sem tudták kimozdítani a helyéből. Ezután kínozni kezdték, ám hiába, ugyanis nem tudtak fájdalmat okozni neki. Végül a bíró parancsára karddal szúrták át a torkát.

A hit kegyelme képes gyökeresen átalakítani az ember életét. A csak e világ szerint élők és gondolkodók számára természetesen ez elképzelhetetlen és felfoghatatlan. Gyakran bolondnak vélik azt, aki bátran Isten akaratának rendeli alá az életét. Ebből a szempontból ez a mai kor sem könnyebb, mint a keresztényüldözések kora volt.

Lúcia példáján keresztül az is megtapasztalható, hogy Isten egy pillanatra sem hagyja magára az embert és sohasem kér tőlünk lehetetlent, hiszen erőt is ad a nehézségek, szenvedések elviseléséhez. Kérjük Szent Lúcia közbenjárását, hogy életünk kilátástalannak tűnő szakaszaiban mi is képesek legyünk megtapasztalni a hit erejét.

* * *

A Gergely-féle naptárreformig ünnepe a tél legrövidebb napjára esett, melyet a nép gazdag szokáskoszorúval vett körül. Így vált Lúcia vagy Luca napja a jövőndölések napjává. Többek között patrónusa a vakoknak, üvegfüvőknak, varrónőknek és jegyzőknek. Kevés olyan jeles nap van, amelyhez annyi hiedelem és szokás kapcsolódna, mint Luca napjához. Ez a nap éppúgy alkalmas volt termékenységvarázslásra, mint házasság-, halál- és időjárásjóslásra, bizonyos női munkák tiltására, valamint a lucaszék készítésére.

A magyar néphit kétféle Lucát ismert: a jóságost és a boszorkányost. Luca napja dologtiltó nap, a hiedelem szerint Luca a neve napján végzett munkák (fonás, szövés, lúgzás, kenyérsütés, meszelés) tilalmainak megszegőit megbüntette. Luca napja előestéjén bosszantó tréfákat csináltak a faluban: leszedték és elcserélték, eldugták a kapukat, elsősorban a lányos házaknál szalmát szórtak, az ajtót eltorlaszolták, stb. Az utcákat Lucának öltöztött, 3–6 tagból álló alakoskodó cso-

portok járták. A házak falaira került a mésszel írt Luca név is.

Különböző köszöntő szokások is ismertek voltak: a Dunántúlon lucázni, kotyolni, palázolni jártak.

Luca napját gonoszjáró napnak tartották az egész magyar nyelvterületen, amikor különösen védekezni kellett az ártó hatalmak és a boszorkányok rontása ellen.

Fokhagymával keresztet rajzoltak az ólak ajtajára, miközben ezt mondták:

„Luca, Luca távol légy!” A következő évre vonatkozóan időjóslo (pl. hagymakalendárium), termésjóslo (lucabúza), szerelmi jóslo (kivirágoztatott ág), haláljóslo (tollaspogácsa) eljárások voltak ismertek.

A lucabúza hajtatás egyébként valószínűleg ez az egyik legősibb ma is élő néphagyományunk: a néprajzi kutatások kimutatták, hogy eredete Délkelet-Ázsiában visszanyúlik a Krisztus előtti 17. századig.

Tilalmak és előírások biztosították a baromfi hasznát is. Luca-napon tilos volt varrni, de ajánlatos volt fejteni (babot, ruhát), hogy kifejtsék a tyúkból a tojást. A gazdaasszonynak sokat kellett e napon ülnie, hogy a kotlós jó ülős legyen.

Luca napján kezdték készíteni a boszorkány felismerését biztosító lucaszéket, mely szentestéig készült, anyagát, formáját előírás szabályozta. A tizenháromféle fából készült széket a katolikusok elvitték az éjféli misére. Ráállva megláthatták a boszorkányokat, akik ökör- vagy bikaszarvat, agancsot vagy tollas fejdísz viseltek.

Szent Lúcia tisztelete Itáliában volt a legerősebb. A „démonikus” Lucát a magyarokon kívül a horvátok, szlovének, szlovákok, osztrákok is ismerték. Svédországban Luca-menyasszonyt választanak, aki a napforduló után növekvő fény megtestesítője.

A svéd tradíciók közt az egyik legfontosabb a Luciadagen, azaz Luca napja. Ezen a napon veszi kezdetét a karácsonyi időszak.

December 13. reggelén a család legidősebb lánygyermeké kel fel a legkorábban. Fehér lepelszerű ruhát ölt magára, örökzöldekből font koszorút illeszt a fejére, és szintén fehérbe öltözött testvérei kíséretében kávé, péksüteményt visznek be szüleiknek. A fiútestvérek csillagokat, míg a lányok égő gyertyákat tartanak a kezükben. Az ünneplés a svéd egyházi szertartásoknak is szerves részét képezi. A Lucia-történetet a templomokban fiatalok, illetve gyerekek mesélik el. A kiválasztott Lucia a hagyományos fehér jelmezben, eredeti tradíció szerint hét égő gyertyával ellátott koszorúval a fején vonul végig, jelképezve ezzel a fényhozó alakját.

MIKLÓS PÜSPÖKTŐL MIKULÁSIG

Élt egyszer Kis-Ázsiában, a 300-as évek elején, Patara városában egy jó lelkű fiú, aki a szegényeknek osztotta szét apai örökségét. Amikor tudomást szerzett arról, hogy nyomorúságba jutott szomszédja bordélyházba akarja adni a lányait, titokban, éjjel három arannyal teli erszényt dobott be az ablakon, hogy mindhárom lánynak hozománya legyen és férjhez mehessenek. Az apa meglátta, ki volt a jótevő, de Miklós kérte, ne árulja el őt. - Később délebbre költözött Miklós, Myra városába, ami ma Törökország egyik déli, tengerparti városa. Itt is folytatta jótékonykodó életmódját. Valószínűleg nem sejtette, hogy őt választják majd Myra püspökévé. – Tisztségéhez illő, példamutató életet élt, és tettei nyomán csodák fakadtak. Amikor tartományát éhínség sújtotta, maga ment a kikötőbe, hogy az Egyiptomból érkező hajókról gabonát kérjen a népe számára. A hajósok nem akartak neki adni, mondván, hogy nekik szigorúan el kell számolniuk a lemért gabonával, de Miklós megnyugtatta őket, hogy nem fog hiányozni semmi a gabona súlyából. Így is történt – a hajósok pedig elhíresztelték a csodát. Az így kapott gabonával Miklós megismételte Jézus kenyérszaporítását: két évig jutott belőle táplálék a népnek.

A püspök különösen szívén viselte az ártatlanul elítéltek sorsát, képes volt szembe szállni értük a világi hatalmakkal, hogy kiszabadítsa őket a vesztőhelyről. A híre egyre terjedt, így a hajósok is közbenjárásáért fohászkodtak, amikor a tengeren viharba kerültek: „Miklós, Isten szolgája, ha igaz, amit rólad hallottunk, hadd tapasztaljuk meg mi is!” Miklós pedig megjelent a hajón, segített nekik megigazítani a hajókötel-eket, majd lecsendesítette a vihart.

Miklós püspök nem sejtette, hogy egyszer szentté avatják majd, pedig így történt: a keleti egyházban már a 6. századtól szentként tisztelték. Halála után a politikai érdekek nem hagyták sokáig békében myrai sírjában, 1087-ben földi maradványait a dél-itáliai Bariba vitték, ezért hol Myrai, hol pedig Bari Szent Miklósnak nevezik. Híre pedig elterjedt egész Európában.

Századokon át ő volt a keresztény világ legnépszerűbb szentje. Szűz Mária után őt ábrázolták legtöbbször, és a legtöbb helyen tisztelték Európában. Népszerűsége megállíthatatlanul növekedett a 13. századtól, amikor ünnepnapján, december 6-án a szegény lányok megajándékozásának emlékére elkezdtek aján-déket adni a gyermekeknek. Sokan nem is tudják, hogy Mikulás bácsi alakja mögött az egykori Szent Miklós rejtőzik.

Legendaköre különös módon alakult a 20. században azokban az országokban, ahová a kommunista Szovjetunió hatalma kiterjedt. Riválist állítottak Miklós püspökkel szemben: a Téalapót. Ez az orosz mesefigura volt hivatva elfeledtetni a Mikulás-nap keresztény jellegét. Szent Miklós ezen a próbálkozáson valószínűleg csak mosolygott: tudta, hogy ez a kísérlet nem tarthat sokáig, különösen nem abban az Oroszországban, amelynek ezer éven át ő volt az egyik legfőbb patrónusa. Talán nagyobb aggodalommal tölti el manapság, hogy a Téalapó-figura nem állt meg Európa határainál, hanem Észak-Amerikába is eljutott, ahol már nem is az ő riválisaként tűnik fel, hanem Jézust próbálják vele leváltani. De lehet, hogy – időtlen titkok ismerőjeként – őt ez sem aggasztja.

“Mikor pedig az Úr magához akarta venni, kérte az Urat, hogy küldje el angyalait, és fejét meghajtva látta, hogy angyalok jöttek érte. A „Tebenned bíztam” kezdetű zsoltárt mondta, egészen a „kezeidbe ajánlom lelkemet” szavakig, s az Úr 343. évében kiadta a lelkét. Egy márványsírba temették, és fejénél olajforrás, lábánál vízforrás fakadt.” (Legenda aurea)

G y e r m e k o l d a l

Max Lucado: Különleges ajándék

Pancsinelló kilépett pici házikójából, felnézett a felkelő nap által beragyogott égre, hallgatta a madarak dalát, és jókedvűen füttyörészett. „Gyönyörű napunk van, Éli! – kiáltott fel készítőjének. Éli feltekintett és integetett neki. Az ő háza a legmagasabb dombon állt, de elég közel ahhoz, hogy láthassa és hallhassa a famanókat, akiket készített. „Vedd úgy, hogy ez egy ajándék!” – szólt vissza Pancsinellónak, majd bement a műhelyébe. Amikor Pancsinelló kinyitotta a postaládáját, egy piros csomagot talált benne. „Húha, ez meg micsoda? Csak nem ajándékot kaptam?” Gyorsan kicsomagolta. „Egy kalapács! Nagyon szeretem a kalapácsokat! De vajon ki adhatta?” Kinézett az utcára, jobbra is, balra is, de senkit sem látott. Nem messze, egy másik házikóban Lúcia, Pancsinelló barátja is ugyanezt kérdezte magában: „Ki adta nekem ezt a gyönyörű ajándékot?” Közben levette a bejárati ajtó mellett talált doboz tetejét. „Egy ecset, meg egy festékkészlet! De vajon ki tudhatta, hogy én úgy szeretek festeni?!” Fafejú és Forgács Lúcia szomszédságában éltek. Ők meg az ágyuk szélén találtak ajándékokat. „De szuper! Kösz, Fafejú!” – lelkesedett Forgács. „Nem tőlem van” – mondta Fafejú, majd megkérdezte: „Ezt te adtad nekem?” Közben magasra emelt egy sárga masnis zöld dobozt. „Én ugyan nem. De bontsuk már ki őket!” „Varrókészlet!” – kiáltotta Fafejú, és egyik kezével egy tűt, másikkal pedig egy spulni cérnát emelt magasra. „Úgy szeretek varrni!” Forgács is nagyon izgatott volt: „Egy gitár! De jó, hogy tudok gitározni! Szerinted ki adta nekünk az ajándékokat?” „És vajon miért adta?” – firtatta tovább Fafejú. De nem csak Forgács és Fafejú volt kíváncsi. Henrik, a pék, büszkén szólt oda feleségének: „Nézd csak, egy új fakanál!” A virágkötő Viola egy gyönyörű vázát talált a küszöbön. Még a polgármesterék is kaptak ajándékot! „Nézd már, egy vödör kisseprűvel!” mondta ragyogó ábrázattal a polgármester. „Nagyon szeretek tisztogatni. Mert amikor még kicsi voltam...” „Na, én meg nem” – szakította félbe a felesége. „Ki nem állhatok takarítani. Úgyhogy ez az ajándék biztosan neked szól!” „Ez viszont neked!” – szólt a férj, miközben valamit kiemelt a doboz mélyéről. „Egy könyv! – Történetek kismanóknak. Még ilyen! Kitől lehet?” – csodálkozott az asszonyság. „Fogalmam sincs” – mondta a polgármester, és közben az ablakhoz ment. Kinézett kétszintes házuk emeleti szobájából. „De látok odalent néhány kis famanót, akinek jól jönne most egy mese.” Egy nagyon fáradt famanó-család volt odalent. Az apuka és az anyuka egy kocsinak támaszkodott. A három vacogó, szomorú kicsi pedig a koci hátuljában bújt meg. Mire a polgármester és a felesége leért hozzájuk, néhány famanó már körülvette őket. Ugyanis Pancs, Lúcia, Forgács és Fafejú behozta az ajándékát a faluba, azt remélve, hogy megtalálják az ajándékozót. De amikor meglátták a kocsit, lepakolták az ajándékokat, és már el is feledkeztek róluk. „Mi történt?” – kérdezte Lúcia a családfőtől. „Minden rosszul sült el” – válaszolt az apuka. „Az egyik kocsikerék eltört, miközben a hídon átjöttünk.” „Amikor a kerék eltört, a koci megdőlt – folytatta –, és az összes ruhánk a folyóba esett. Az esőben teljesen elázott az ennivalónk. Fáradtak és éhesek vagyunk, meg koszosak.” „Hová mentek?” „Élihez jöttünk, nagyon messziről” – mondta az anyuka. „De nem hiszem, hogy

eljutunk hozzá. Túl fáradtak vagyunk, és nagyon éhesek... " Hangja elcsuklott, és fejét szomorúan hajtotta le. Néhány pillanatig senki nem szólt semmit. Senki nem tudta, mit is mondhatna. Aztán Pancsinellónak eszébe jutott valami. Barátai felé fordulva kijelentette: "Igazán segíthetnénk nekik Élihez jutni!" "Tényleg" - mondták egyetértéssel, és az összes famanó megrohamozta a törött kereket. Forgács és Fafejú próbálta levenni, de meg sem moccant. "Majd én!" - jelentette ki Henrik, a pék. Amikor Henrik megrántotta a kereket, az kettétört. "Látja, mit csinált? Inkább engedjen ide engem!" mondta a polgármester megrovóan. De amikor felemelte, a kerék apró darabjaira hullott. Ez így nem lesz jó, gondolta Pancsinelló. De nem tudta, mit tehetne.

"Nagyon fázunk, és éhesek vagyunk" - sóhajtozott az anyuka.

"Hát nekem vannak ruháim!" - mondta Henrik, és már futott is haza. "Én meg tudok főzni!" - kiáltotta a polgármesterné, mire a férje nagyot nézett. Az asszony elindult hazafelé, de még visszaszólt: "Igen, valaha főztem. Egyszer. Jó régen. Legalábbis segítettem valakinek a főzésben. De azért megpróbálhatom..."

"De nem tudott ám főzni. Megégett kenyérrel és hideg levessel tért vissza. Henrik meg hozott ugyan ruhákat, de nem lettek jók senkire a családban. Az ő alacsony, tömzsi testére voltak szabva. Ez így nem lesz jó, gondolta Pancsinelló újból. De nem tudta, mit tehetne. Senki sem tudta. A család még mindig vacogott, és hangosan korgott a gyomruk. Ráadásul a famanók elkezdtek vitatkozni egymással. "Ehetetlen a főztöd!" - mondta Forgács a polgármester feleségének. "A te kereked meg nem működik!" - vágott vissza az asszony. Amikor Lúcia ezen kuncogni kezdett, Forgács leszidta: "Te meg még segíteni se próbáltál!" "Mert nem tudom, mit tehetnék." "Mi sem tudjuk. Pont ez a baj" - mondta Pancsinelló, majd lehuppant egy dobozra, és a térdére könyökölve gondolkodni kezdett: "Valami nem stimmel." Néma csend lett. "Persze, hogy nem" - mondta Lúcia egyetértően. "De mit tegyünk?" Hirtelen felcsillant Páncs szeme. Reményteljes hangon szólalt meg: "Tudom már! Menjünk, kérdezzük meg Élit!" Ez az ötlet mindenkinek tetszett. Így aztán elindultak, fel a dombra, Éli műhelyéhez. Pancsinelló kopogott a nagy faajtón. Éli kinyitotta. Rajta volt a köténye. Széles mosollyal fogadta kis látogatóit. "Szervusztok, barátaim!" - mondta, és közben leült a ház előtti kis padra. "Mit segíthetek nektek?" Beszámoltak neki az utazó családról. Mikor szóba került, hogy eltört az egyik kocsikerék, Éli bólogatva mondta: "Tudom." Amikor elmesélték készítőjüknek, hogy a víz elvitte a család ruháit, és odalett az ennivalójuk is, megint csak bólogatott: "Tudom." "Hozzád tartanak!" - tette még hozzá Lúcia. "Tudom" - mondta Éli mosolyogva. "Tudod?!?" - kérdezett vissza Lúcia. "Tudtál a kerékről, az ennivalókról meg a ruhákról?" „Igen" "Tudtad, hogy jönnek hozzád?" Megint csak bólintott. Lúcia Páncsra nézett. Páncs meg a többiekre. Aztán mindenki Élire nézett, és egyszerre kérdezték: "Akkor miért nem segítettél rajtuk?"

"Segítettem." A famanók nem értették. "Segítettél?!? Mit segítettél?!?" "Odaküld telek titeket." "Minket?!" "Igen, titeket. Bevezettem őket a faluba, hogy segíteni tudjatok nekik." Egy pillanatig néma csend volt. Majd Pancsinelló megszólalt: "Pont ez a baj, Éli. Szeretnénk segíteni, de nem tudjuk, hogyan. A kerék eltört, a család még mindig fázik, és az ennivaló azóta is ehetetlen." Még a polgármesterné is egyetértően bólogatott. "Úgy tűnik nekem, hogy mindenki tenni szeretne valamit, de senki nem azt teszi, amit kellene" - mondta Éli. "Micsoda?!?" - kérdezte Forgács és Fafejú egyszerre. "Próbáljátok meg, hogy mindenki csinálja azt, amit a legjobban tud!" A famanók eltűnődtek. Mit is jelenthet ez?!? "Azt kell csinálnotok, amit a legjobban tudtok!" - ismételte meg. Majd megkérdezte: "Ugye vannak ajándékaitok?" Először senki nem szólt semmit. Majd Pancsinelló észbe kapott: "Igen, persze! Nekem van egy kalapácsom!" "Nekem meg egy gitárom!" - szólalt meg Forgács is. "Én meg cernát és tűt kaptam valakitől!" - tette hozzá Fafejú. A famanók egyenként felsorolták, hogy ki mit kapott, és akkor Lúcia hirtelen rájött valamire. Rögtön meg is kérdezte a mestertől: "Tőled kaptuk azokat az ajándékokat, Éli?" Ő mosolyogva bólogatott, és így szólt: "Használjátok az ajándékokat, amit adtam nektek! Ne azzal próbáljátok segíteni, amitek nincs! Azt kell tennetek, amit a legjobban tudtok!" Hazafelé már sokkal jobban érezték magukat. Egyenesen oda mentek, ahol az ajándékok hevertek. Pancsinelló fogta a kalapácsát, és a kocsira nézve boldogan kiáltotta: "Ezzel meg tudom javítani a kereket!" Forgács fogta a tűt és cernát, és bejelentette: "Itt az ideje, hogy nekilássak varrni." Henrik, a pék, nekiállt főzni az új fakanállal. A polgármester letisztogatta a kocsit a kisseprűvel, Lúcia meg kifestette az új ecsettel. Amíg a család jóízűen megette a pék főztjét, Forgács is elkészült az új ruhákkal. Közben a polgármesterné felolvastott a gyerekeknek, Fafejú meg énekelt pár dalt a gitárjával. De nem sokáig hallgatták, mert olyan fáradtak voltak, hogy hamarosan elaludtak. A famanók megegyeztek, hogy másnap reggel megint találkozni fognak, és elkísérik Élihez az utazókat. Alighogy a nap felkelt, vidám famanók kis csoportja ment felfelé a domboldalon a csillogó-villogó kocsival. A madarak énekeltek, a famanók mosolyogtak. Éli örömmel fogadta a kis társaságot. "Úgy látom, jó munkát végeztetek!" - mondta. "Bizony ám, Éli!" - válaszolt Pancsinelló lelkesen. "Köszönjük az ajándékokat! Tudsz esetleg másról is, akinek szüksége van a segítségünkre?"

Karácsonyi gyermek rejtvény

1. Feladat: Döntsd el, hogy igazak-e az állítások, vagy nem! A megfelelő betűt bekarikázva előbújik a megfejtés, ha jól olvasod össze.

	IGAZ	HAMIS
Szent József Dávid házából származott	T	B
A Messiást Isten ígérte meg a bűnös embereknek	Y	O
Jézus a római birodalomban született	N	L
Mária a Magnificatot az angyali üdvözlét után énekelte	D	O
A csillag az istállóba vezette a pásztorokat	O	S
Mikeás próféta szerint Jézus Betlehemben születik	C	G
A Szentcsalád nem talált szállást Betlehemben	Á	S
József rokona, Erzsébet szintén gyermeket várt	R	Á
Zakariás néma maradt gyermeke születéséig	G	A
Jézus édesapja ácsmester volt	O	K
Máté és Márk az evangéliumban írnak Jézus születéséről	K	S
Jézus a Szentlélek erejéből született	É	T
János apostol Zakariás és Erzsébet gyermeke	Ü	K
Karácsony december 24 - 25-én van	L	É
Mária igent mondott Istennek	B	S

2. Feladat: Különböző kijelentéseket olvashatsz, amelyek Jézus Krisztus születésének idején hangzottak el. *Állapítsd meg: ki mondta, kinek?*

- „Üdvözlég, kegyelemmel teljes! Veled van az Úr! Áldottabb vagy minden asszonynál!”
- „Íme az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te ígéd szerint!”
- Mivel ideiglenesen néma volt, az írótablára ezt írta: 'János az ő neve'.
- „Ne féljete! Íme nagy örömet adok tudtul nektek és az lesz majd az egész népnek. Ma megszületett a Megváltó, Krisztus, az Úr, Dávid városában.”
- „Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarátú embereinek!”

Kedves gyerekek!

A karácsonyi 2 rejtvény megfejtését december 23-ig adjátok le a szekrétyében, vagy a plébánián, névvel ellátott borítékban!

Az ajándéksorsolást dec. 25-én, a 8 és a 11 órai szentmisék után tartjuk.

A VADLIBÁK ÉS JÉZUS

Volt egyszer egy ember, aki nem hitt Istenben és soha nem habozott, hogy mások tudára adja, mit gondol a vallásról és a vallási ünnepekről, köztük természetesen a Karácsonyról. Felesége viszont hívó volt és gyerekeit is Istenbe és Jézusba vetett hite szerint nevelte, férje rendszeres bántó megjegyzései ellenére.

Egy havas Karácsony estén a feleség és a gyerekek a falusi templom karácsonyi miséjére készülődtek. Hívták az apát, de ő persze hallani sem akart arról, hogy elkísérje őket.

„Ez a történet egy nonszensz,” mondta. „Miért alacsonyítaná le magát Isten, hogy emberként jöjjön a földre? Teljesen nevetséges!”

A feleség és a gyerekek így nélküle indultak útnak.

Kicsit később felerősödött a szél és a hóesésből hóvihar lett. A férfi az ablakon kinézve csak vakító fehérséget látott. Leült a kandalló elé és elégedetten nézte a csendesen égő tüzet.

Néhány perc elteltével egy nagy puffanást hallott odakintről. Valami nekiment az ablaknak. A hang megismétlődött. Kinézett, de még egy méterre is alig lehetett ellátni. Amikor a vihar alábbhagyott egy kicsit, kimerészkedett, hogy megnézzé mi adhatta a furcsa hangot az ablak közelében. A ház melletti mezőn egy csapat vadludat látott. A jelek szerint a ludak délre igyekeztek a téli hideg elől, de a hóvihar miatt nem tudták folytatni útjukat. Eltévedtek és végül a farmon kötöttek ki, étel és menedék nélkül. Ijedten csapkodtak szárnyaikkal, körbe-körbe repkedve a mező felett, vakon és céltalanul. Bizonyára némelyik madár nekirepült az ablaknak. Ezt hallhatta korábban.

A férfi megsajnálta az állatokat és segíteni akart rajtuk. Az istálló tökéletes hely lenne nekik, gondolta. Meleg és biztonságos. Ott tölthetnék az éjszakát és biztonságban megvárhatnák a vihar végét. Miután ezt kigondolta, odament az istállóhoz és tágra nyitotta az ajtaját. Megállt és figyelt, azt remélve, hogy a madarak észreveszik az istállót és bemennek. A ludak azonban csak ide-oda repkedtek céltalanul és úgy tűnt, egyáltalán nem vették észre az istállót, illetve, hogy mit jelenthet az épület számukra. A férfi megpróbálta magára terelni a madarak figyelmét, de ettől csak megijedtek és messzebbre húzódtak.

Bement a házba egy kis kenyérért. Morzsává szaggatta és egy csíkban elszórta a bejáratig. Még mindig nem értették meg, mit akar.

Most már kezdett elfogyni a türelme. A madarak mögé lopódzott és megpróbálta az istálló felé terelni őket, de csak még jobban megijedtek és a szélrózsa minden irányába repültek, csak éppen az istálló felé nem. Akármit tett, egyszerűen nem tudta elérni, hogy az istállóba terelje őket, ahol melegben és biztonságban lehetek volna.

„Miért nem követnek engem?” – morfondírozott magában türelmetlenül. „Nem látják, hogy ez az egyetlen hely, ahol átvészélhetik a vihart?”

Addig törte a fejét, míg rájött, hogy a madarak soha nem követnének egy embert. „Ha én is lúd lennék, meg tudnám menteni az életüket,” mondta ki hangosan.

Ekkor eszébe jutott valami. Bement az istállóba és kihozta egyik saját libáját és óvatosan a vadlúdcsapat mögé ment vele. Amikor elengedte, saját libája átrepült a madárcsapaton, egyenes be a meleg épületbe. A vadludak egyenként követték.

A férfi megállt és hirtelen eszébe ötlöttek néhány perccel korábban kimondott saját szavai: „Ha én is lúd lennék, meg tudnám menteni az életüket!” Azután a feleségére és a köztük korábban lezajlott párbeszédre gondolt. „Miért akarna Isten olyanná válni, mint mi? Ez nevetséges!” Hirtelen minden világos lett. Pontosan ezt tette Isten. Mi emberek vagyunk a vadlibák. Vakon bolyongva, elveszetten bukdácsolunk a halál felé. Isten olyanná tette a Fiát, mint mi, hogy megmutassa az utat és megmentsen. *Rájött, hogy ez a Karácsony értelme.*

Ahogy a szél és a hóvihar csendesedni kezdett, úgy csendesedett és nyugodott meg lelke is, miközben ezeket a csodálatos gondolatokat forgatta fejében. Végre rájött, hogy miről szól a Karácsony és miért jött el Krisztus. Hosszú évek kételyei és hitetlensége, mint a múló vihar, szertefoszlottak egy pillanat alatt. Térdre esett a friss hóban és elmondta élete első imáját: „Köszönöm Istenem, hogy emberként eljöttél, hogy kivezess a viharból!”

Minél sebzettebbek vagyunk, annál inkább szól az életünk a sebeinkről, mint a valóságról. A sebeink meghatározzák az érzéseinket, a gondolatainkat, a közérzetünket, azt, hogy mire figyelünk, mennyire vagyunk érzékenyek, sőt a fizikai állapotunkat is. A sebeink miatt torzultan látjuk egymást, a helyzetünket, az életet. Ezért ne higgyünk magunknak, mert gyakran a sebeink talaján, és nem a realitásán állunk. Mindeközben mégis bízhatunk magunkban, mert sokkal, de sokkal többek vagyunk a sebzett világonknál. Tehát bízunk magunkban, de ne higgyünk magunknak. (Pál Feri)

Azt, hogy mindenki egyenlő,
a hóesés némán mondja ki:
törpe fenyőt, nagy jegenyét,
csöpp bokrot és deli fákat
tud egybesimítani.
Összefogóznak s libegnek
most is fehérben a hópihék.
Szenteste szelíd mámorában
megférnek békén, mint majd a népek,
fortyanós apók, csintalan kamaszok,
nyelves csitrik és zsémbes nénikék.
Emberké, - kik utánunk egyre jöttök
gyolcsba bugyolálva, akár a pelyhek: -
de szép lenne, de szép,
ha a hétköznapiakba is átmentenének
Jézus szívének melegét.

(Batta György)

KARÁCSONY

Recept ajánló

PAPLANOS CSIRKE

Hozzávalók: 4 szelet csirkemell, 4 szelet prágai sonka, 25 dkg gomba, 1 közepes fej lilahagyma, 4 gerezd fokhagyma, 1 csomag leveles tészta, 1 tojás, 1 csokor apróra vágott petrezselyem, só, frissen őrölt fekete bors, liszt a szóráshoz, 2 evőkanál olaj, 2 evőkanál vaj.

Elkészítés:

A csirkemellet papírtörővel szárítsuk le, majd grillserpenyőben egy kevés olaj-vaj keverékén süssük meg mindkét oldalán. Szedjük tányérra és fedjük le fóliával.

A maradék zsiradékra dobjuk rá a felkockázott hagymát, apróra vágott gombát és a zúzott fokhagymát, és addig pároljuk, amíg elfő a leve. ekkor hozzákeverjük a fűszereket. A csirkemellre ráhalmozzuk a gombás ragut, és feltekerjük, majd köré tekerünk egy-egy szelet sonkát.

A leveles tésztát négy akkora részre vágjuk, hogy körbeérje majd a göngyölegeket. Megszurkáljuk villával, hogy a gőz távozni tudjon. Betekerjük a göngyölegeket a tésztába, minden oldalról lezárjuk. A tetejét megkenjük a felvert tojással.

Sütőpapírral bélelt sütőtálba rakjuk, és előmelegített, 220 fokokos sütőben kb. 20 perc alatt pirosra sütjük.

„HANGYÁS” RUDACSKA

A tésztához: 40 dkg liszt (finom), 40 dkg rétesliszt, 25 dkg margarin, 175 ml tejföl, 1 dl tej, 25 dkg sajt (reszelt, tetszőleges), 2 db tojássárgája, 8 dkg mák (*nem darált!*), 0.5 csomag sütőpor, 4 kk só.

Elkészítés:

A hozzávalókból tésztát gyúrunk. A hozzáadott tej mennyisége nagyban függ a liszt minőségétől (így ez lehet picivel kevesebb, ill. több is), a lényeg, hogy nyújtható tésztát kapjunk.

A tésztát folpackba csomagolva hűtőbe tesszük pihentetni. A legjobb, ha egy egész éjszakán át ott marad, de ha nagyon sürgős, néhány órányi pihentetés után is süthetjük a rudacsákat.

A pihentetett és szobahőmérsékletűre melegedett tésztát, *több részletben*, enyhén lisztezett felületen 0,5 cm vékonyra nyújtjuk.

Késsel vagy derelyevágóval keskeny és kb. 10 cm hosszú csíkokra vágjuk. A tészta-csíkokat sütőpapírral bélelt tepsire rakosgatjuk, tetejüket megkenjük a tojás fehérjével és meghintjük szezámmaggal.

Légkeverésen 200 fokra előmelegített sütőben kb. 15 perc alatt aranyszínűre sütjük. (Közben néha ránézünk, nehogy megégjen.) Ugyanígy járunk el a maradék tésztával. (A fenti mennyiségből kb. 4-5 gáztepsinyi rudacska lesz.)

Szentmise szándékok december hónapban

1.	
2. +Édesanya és +János és +Mihály fiai	(8.00)
.....	(11.00)
+Hitkó Istvánné és +Férje	(18.00)
3. Zsiák Józsefné +Gróf Terézia és +Szülei	
4. Hálából a kapott kegyelmekért	
5.	
6. +Fera István, felesége +Wéber Julianna és +Gyermekeik	
7. +Rapavi József	
8. +Hajósi László 1. évf.	
9. +Berta János, neje +Julianna, +Szüleik és leányuk +Julianna	(8.00)
.....	(11.00)
+Csernák Mihály, +Felesége, leányuk +Mária és összes +Hozzátartozóik	(18.00)
10. A Szűzanya tiszteletére	
11.	
12. +Károly testvér	
13.	
14. +Zsiák József és +Neje	
15.	
16. +Kovács István és összes +Hozzátartozó	(8.00)
.....	(11.00)
+Rapai Ferenc és összes +Hozzátartozó	(18.00)
17.-20.	
21. A Sengel és a Megyik család +tagjai, +Szülők és +Hozzátartozók	
22. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
23.....	(8.00)
.....	(11.00)
.....	(18.00)
24. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért	(6.00)
Gyermekáldásért és Családokért	(24.00)
25. +Rapavi József, neje +Brancs Katalin és gyermekeik +Mária és +József	(8.00)
.....	(11.00)
.....	(18.00)
26. +Zsiák István és +Szülei	(8.00)
.....	(18.00)
27. +Szabó Ferenc 17. évf., neje +Kovács Mária, +Szüleik és összes +Hozzátartozó	
28.-29.	
30. <i>Az egyház község decemberben +Hívei</i>	(8.00)
.....	(11.00)
.....	(18.00)
31. Évvégi hálaadás	(17.00)

Szent Miklós püspök, hitünk hősie megvallója, a gyerekek és a szegények barátja! Köszönjük, hogy aján-dékozó jószággal és elsősorban jó példáddal ebben az évben is eljöttél közénk. Kérünk, ajándékozd meg családunkat békeséggel és jóakarattal egymás és mindenki iránt. Segíts minket, hogy látva a te jószágot, még lelkesebben követhessük Jézust, aki Isten legnagyobb ajándéka számunkra. Támogass közbenjárásoddal, hogy az idei adventet is úgy éljük végig, hogy karácsony öröme még tisztább és teljesebb lehessen bennünk. Ámen

Téli estén hópehely száll az ablakunkra,
Miklós püspök közeleg -- idén újra.
Szeretettel osztja szét sok kincsét:
Áldást békét, ajándékot -- Jézusért.
Tanuljatok szeretni -- erre adok példát,
Én is Jézustól kaptam ajándékát.
Ő költözött szívembe, bennem él.
Felkarolni árvát, szegényt: kincset ér.
És albumunk megtelik jószág sok jelével:
Ajándékok, csomagok bőségével,
Szent Miklósunk mosolyog: légy hát jó,
Tovább röpdül és nyomában száll a hó.

*Eredményes adventi készületet, és Istentől áldott szeretetteljes karácsonyt kíván az egyházközség minden családjának
Frajna András plébános és a Képviselettestület tagjai.*

**A szilasligeti kápolnában - minden hónap első péntekén 17.00 órakor
gyóntatás és áldoztatás van.**

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósne

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>
Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **8.00 és 18.00**

Hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **18.00**

(Adventben: rórate **6.00**)

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**